



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 2658/2024**  
**04.06.2025. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Бранислава Босиљковића и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... , чији је пуномоћник Новица Здравковић, адвокат из ... , против туженог Рудника олова и цинка „Грот“ д.о.о. Врање, чији је пуномоћник Марина Ђорђевић, адвокат из ... , ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 227/24 од 21.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 227/24 од 21.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 227/24 од 21.02.2024. године.

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Врању П1 909/18 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео на радном месту као возач специјалног возила – аутобуса за превоз радника, у саобраћајној незгоди која се догодила 13.10.2013. године исплати укупан износ од 1.300.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 300.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности 600.000,00 динара и на име душевних болова због наружености 2000.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 25.10.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због умањења радне способности исплати износ од 500.00,00 динара са траженом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 323.662,50 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 227/24 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 306.787,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је преко наведеног износа а до износа од 323.662,50 динара са законском затезном каматом, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете, због повреде на раду коју је тужилац претрпео приликом обављања послова возача специјалног возила - аутобуса за превоз радника. Побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је делимично усвојен тужбени захтев, у чињеничној ситуацији да је тужилац управљао моторним возилом које је власништву туженог (преправљени војни камион у аутобус) када је дошло до саобраћајне несреће, којом приликом су погинула три рудара, а остали су лакше и теже повређени, укључујући и тужиоца, да је против тужиоца вођен кривични поступак због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја у коме је правноснажно ослобођен од оптужбе, да није могуће поуздано утврдити да ли је предметно возило било технички исправно, те да нема места примени института подељење одговорности из члана 192. ЗОО.

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 173, члана 174, члана 177. Закона о облигационим односима (који се односе на одговорност за

штету од опасне ствари или опасне делатности) и члана 200. Закона о облигационим односима (који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете и начин одређивања те накнаде), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем који је изражен кроз одлуке Врховног суда, а тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Тужени у ревизији оспорава утврђено чињенично стање и оцену изведених доказа, а то није разлог због ког је дозвољена посебна ревизија, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Осим тога, наводи ревизије се делимично односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 12.10.2018. године, вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 1.300.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Наводи одговора на ревизију нису били нужни за одлучивање Врховног суда у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија  
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић**